

NHỮNG NGÔI SAO RỤNG

Những ngôi sao trên trời hình như đôi khi cũng có chuyện đau buồn. Ai có thể nói là trên cái thế giới tuyệt vời kia không có chuyện khổ não?

Bởi vậy, đôi khi các ngôi sao cũng rỏ lệ xuống trần. Và nước mắt ấy đã hóa thành những ngôi sao nhỏ, những con đom đóm.

Vậy cuối mùa hè năm đó, trên một bờ bể tỉnh Nam, những ngôi sao nhỏ sáng xanh rụng xuống đồng cỏ đêm nhiều quá. Có hai cô con gái một ông Thừa còn đang học trường huyện, thường rủ nhau ra đồng cỏ cháy để chạy theo những ánh sáng xanh lập lòe kia. Hai cô gái tuổi chừng mười ba, mười bốn.

Ở cái tuổi ấy sự gì cũng làm cho người ta sững sốt. Huống chi mấy đêm liền, đom đóm ở đâu bay về nhiều quá, cả một cánh đồng trụi đã hóa ra đám da hội tung bùng. Gió thổi hiu hiu, những con đom đóm bay chập chờn trong đêm tối rồi mỗi cánh sà xuống cỏ, xuống các bụi cây để nhấp nháy trong đó. Đã vậy, tiếng sóng bể đằng xa lại du dương vắng vào trong xóm như một khúc nhạc thần tiên.

Hai thiếu nữ vừa chạy, vừa reo như hai đứa hóa điên. Ngày khai trường còn một tháng nữa mới đến, còn xa lắm! Hai cô bé trường huyện chưa nghĩ đến “tương lai” vội, họ biết mình là con gái một ông Thừa, thì cũng chỉ học đến lớp nhất là cùng, rồi ở nhà với mẹ chứ học gì cho lắm? Bởi thế hai cô gái chọi nhau ríu rít đuổi theo từng đàn đom đóm mà bắt, mà nắm đầy cả nắm tay. Hai cô bỏ vào túi áo, bỏ cả lên đầu tóc nhau. Nhưng con đom đóm thành ra những chấm lửa xanh nhấp nháy trên đầu, trên áo như những hạt trai, hạt ngọc.

Cảnh đó làm cho một người con trai đi qua cánh đồng thấy hay đứng lại cười.

Hai thiếu nữ đã biết anh chàng là ai, réo gọi:

- Ông Diên! Ông Diên, đứng lại mà xem đom đóm.

Ông Diên lúc ấy mới hai mươi tuổi, cũng không hơn gì một đứa trẻ con - đứng lại xem đom đóm thật. Ông nhìn đầu cô con gái lớn:

- Cô Liên nghịch quá!

Chàng nghiêng đầu ngắm cả hai cô thiếu nữ, lại cười, và nói một mình:

- Nhưng mà đẹp!

Thế rồi người con trai đi thẳng ra bờ bể. Con trai đang chừng mơ mộng, chàng ưa đi một mình trong gió bể, suy nghĩ vẩn vơ, hơn là chơi nghịch với hai cô gái nhỏ ồn ào khó chịu. Chàng con trai tự cho mình là kẻ lớn, phải nghiêm, đứng đắn. Ra bờ bể chàng ngồi trên một tảng đá cao mà nhẩm lại những bài thơ đã học ở trường. Thơ tả cảnh đêm rừng rợn phong ba, thơ tả người lính thủy đi

không về với mẹ già, con dại, thơ tả cảnh hoàng hôn ở bờ bể phương tây. Vì chàng cũng muốn trở nên thi sĩ. Tuy mình mới chỉ là cậu học trò nghỉ hè tránh nắng, và đang học thi, ở nhờ nhà một ông Thừa, bạn cha mình.

Nhưng hai cô gái đâu có để chàng yên. Hai cô đã rủ nhau chạy đến chỗ anh chàng. Và họ bỏ lên đầu chàng ta một nắm đom đóm vừa “săn” được. Hai cô vỗ ray reo:

- A! Ông Diên thấy “hay” không? Đom đóm tưởng đầu ông là búi cỏ, nó đương thấp đèn lên trong đó!

Cô gái lớn tên là Liên đứng gần chàng nhất. Diên nổi cáu, xô Liên ngã giúi xuống cát làm cô em sợ hãi ôm lấy chị.

Diên hồi hận, nâng cô chị đứng lên.

Liên dụi mắt, lờm người con trai, nhưng trong cái dáng giận dỗi thơ ngây của người con gái sắp dậy thì có một vẻ đẹp bất ngờ khiến chàng trai đứng đờ người, càng thêm hồi hận. Chàng ta chưa biết xử trí ra sao, Liên đã lại ném cho một nắm đom đóm khác vào mặt, rồi hai chị em cùng bỏ chạy.

Gió bẻ thổi như đàn. Áo quần và tóc hai cô bé tung bay với gió. Những con đom đóm được thả ra bay chấp chới rồi rơi xuống nước liền bị sóng cuốn rút ra khơi.

Chàng trai trẻ cười lên một mình thích thú. Lòng chàng đầy sức mạnh yêu đời. Cảnh đó khiến chàng còn nhớ mãi mấy năm sau.

Mấy năm sau, Diên trở về bờ bể cũ. Lúc này ông Thừa bạn của cha chàng đã về hưu, ở một nếp nhà tranh trong phố huyện.

Hai cô gái bây giờ ở nhà giúp đỡ bà Thừa. Bởi nhà nghèo nên chưa có nơi nào dám hỏi. Còn Diên, chàng đã tiến những bước dài trên con đường học vấn.

Từ cái hôm đom đóm bay đầy cánh đồng cỏ ấy, chàng đã khác xưa, nhưng cũng đã “xây nhiều lâu đài trên bãi cát”.

Mùa hè năm đó, gió vẫn diu dặt cũng sóng bể như xưa, cánh đồng vẫn có những con đom đóm lập lờ. Nhưng đom đóm bây giờ chẳng rực rỡ như năm cũ, chẳng bay về nhiều để khiến cánh đồng sáng lại như một đêm dạ hội. Nhưng người con gái ngày nào bây giờ không đuổi theo những ánh sáng xanh như trước nữa. Họ ngồi tư lự bên bà mẹ, khâu vá dưới một ngọn đèn khói tù mù.

Chàng trẻ tuổi đi ra bể một mình, lại tìm hòn đá cũ và ngồi xuống nhìn ra bể.

- Ông Diên! Ông ngồi đó làm chi đó?

Diên quay lại và nhận ra Liên. Phút chót chàng nhớ lại cảnh đom đóm bay trên bờ bể hôm nào. Vô tình chàng hỏi một câu ngớ ngẩn là chính mình ngượng với người con gái:

- Đom đóm có về nhiều như năm ấy nữa không cô Liên nhỉ?

Thấy Liên ngạc nhiên, Diên hỏi lại:

- Cô còn nhớ gì không?

Liên không còn nhớ gì nữa cả. Cô chỉ nhớ rằng mình đã lớn, và tình yêu dào dạt trong lòng, trong lúc này được gặp lại người đàn ông mơ ước. Liên gượng cười, chờ đợi một lời êm đẹp hơn ở người nàng mong đợi từ hai năm trước.

Diên nhìn ra bể trầm tư, như tự nói cho mình:

- Tôi sẽ viết một cuốn truyện Liên ạ, tôi sẽ nói đến cái đêm hôm ấy.

- Nếu thế... thì em sẽ đọc.

Liên bùi ngùi đáp lại.

Diên ở nhà ông Thừa được hơn một tháng. Không mấy ngày là không đi dạo ngoài bờ biển cùng Liên. Người trai đã có lần thất bại vì tình yêu nơi đô thị, về chốn quê này tưởng gặp lại người con gái trong sáng ngày nào, là gặp được tình yêu đích thực. Nhưng chàng đã tự lừa mình, luôn thể đánh lừa cả một cô gái có tấm lòng giản dị, đầy tin tưởng. Trở lại nơi thành phố mình sinh trưởng đã nhiều năm, theo đuổi sự nghiệp văn chương, chàng biết thêm những người đàn bà đẹp hơn người đầu tiên đã khiến lòng chàng tê tái.

Cuốn sách của Diên có nhan đề “Những ngôi sao rụng” ra đời được ít lâu thì chàng nhận được một phong thư, coi vẻ ngoài như mọi thư thường. Thư viết:

“Tôi là một người hèn mọn ở nhà quê vừa đọc xong cuốn truyện của ông. Trong bao nhiêu năm tôi vẫn còn chờ nó, như chờ một người bạn cũ đi xa lúc trở về có thể làm sống lại những gì sâu kín mà mình giữ bên lòng, như một kho tàng quý báu. Thừa ông, cuốn sách của ông đã làm tôi thất vọng. Tại sao ông không kể lại những cái gì đã có thực, có phải làm người xem cảm xúc bao nhiêu? Ông thêu dệt ra làm gì một mối tình không có, một mối tình mà người trong cuộc chỉ coi là chuyện chơi đùa. Tôi rất buồn mà có mấy lời này mong ông lượng thứ”.

Bức thư không thấy ký tên. Nhưng Diên đã biết ai là tác giả. Những vệt lửa xanh lập lòe trong đêm tối... một cánh đồng hiu quạnh... Những người con gái nhỏ chạy trên bãi cát... tiếng cười giòn giã... chàng đã đánh mất trong đời bao nhiêu cái đẹp để đổi lấy những trang sách chẳng thực thà. Diên cảm thấy mình tội lỗi. Chàng đã lạm dụng những gì quý nhất của mình, của người thân để tạo nên một cái tên in trên bìa sách. Giống như kẻ vô tình kia đã vụng về dẫm lên bao nhiêu cuộc sống yên lành trên mỗi bước đi.

Trong bao nhiêu năm nữa, ở một phố huyện kia vẫn có một người đàn bà theo dõi từng bước chân đi của người đã làm mình đau xót, khi kể lại chuyện mình cùng thiên hạ.